

8.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, Chủ nhật 16/11/1975

Dẫu chưa tỏ lộ tình yêu bằng lời nhưng trọn vẹn con người Nguyễn đã nói lên điều ấy. Tôi đón nhận trong tri ân và không đòi hỏi gì hơn nữa. Chàng như ánh sáng hay nỗi ước mơ đã đánh mất, lần này tìm thấy lại nên được tôi trân quý thật nhiều.

Buổi sáng Chủ nhật tuyệt diệu, chúng tôi ngồi uống *café* trước cửa Thư Viện Quốc Gia với cặp bạn bán chung. Trời cao trong vắt. Những chiếc lá me bay là đà trên hè phố. Chị Huệ nói về căn nhà bên cạnh đang treo bảng bán và đề nghị Nguyễn mua. Tức thì chàng hỏi ngay:

“Nơi ấy có yên ổn không? Nghĩa là hàng xóm có phiền hà không nếu mình kéo *violon* buổi tối?”

Tôi thốt giật mình quay sang nhìn Nguyễn. Chàng cũng đang nhìn tôi, trên khuôn mặt hiện ra rõ rệt một nỗi ước mơ...

Lòng tôi băng khuâng... Trái tim giang hồ như chùng xuống hẳn theo viễn ảnh của một mái gia đình, làm vợ, làm mẹ và làm người đàn bà bình thường trong một cuộc sống bình thường đơn giản. Sự xúc cảm xoáy nhanh trong óc đến khiến tôi ngây ngất... Trong một thoáng, tưởng như mình “*đang được tất cả...*” Nhưng cũng chính ngay thoáng ấy “*sụp đổ tất cả*”.

Không! Hết rồi! Sao tôi lại mơ mộng quá! Tương lai tôi chấm dứt từ lâu, còn Nguyễn lại đang giang tay ôm trọn tương lai vào ngực. Vậy, tâm tình hiện tại của chàng há chưa đủ để tôi còn muốn kiếm tìm thêm những ảo vọng? Trong khoảnh khắc, tôi chợt nghe mình như đang rũ xuống. Một sự thật đau lòng bày ra trước mắt: *cuộc đời cứ thản nhiên trôi chảy mà tôi thì chẳng thể tìm được cho mình một lần hạnh phúc bình yên.*

Rời quán *café*, Nguyễn chợt hỏi:

“Sao chị không cho tôi đến nhà?”

Tôi đáp nhanh:

“Tôi không có nhà. Còn nhà mẹ tôi thì chỉ là phương trời dành cho ba cô em gái, tôi phải tôn trọng, không được quyền xâm phạm.”

Dứt câu, tôi bật tiếng cười châm biếm, xong tiếp:

“Với lại, tôi tự biết mình giống như một thứ ảo ảnh, khi xa xôi thì rất đẹp, đến gần hóa ra trần trụi. Tôi không muốn mất Nguyễn quá sớm vì cái trần trụi ấy.”

Nguyễn nhìn tôi trân trối, không giấu nổi xót xa trong mắt. Thật lâu, Nguyễn nói:

“Tôi thương chị làm sao!

Chàng lại đưa tôi đi đến các hàng bán đồ cổ trên phố Nguyễn Huệ, chỉ cho xem từng cái bình, cái lọ...

Càng lúc càng khám phá ra những cái khác lạ thế này nơi một thanh niên trẻ, tôi thật lòng kinh ngạc. Từ một con người của thời đại văn minh, chàng lại đi tìm các món đồ cổ của hàng trăm năm trước và nói về lãnh vực này một cách say mê rành rọt. Từ một thanh niên hấp thụ kỹ càng một nền văn hóa Tây Phương, chàng vẫn còn giữ được những nhã thú thanh tao y hệt các ông cụ thời xưa...

Và cũng rất thành thật, tôi đón nhận tất cả những đam mê của chàng đang muốn chia sẻ, tò mò vui thích khi được chỉ cho xem từng tượng Phật tượng Tiên, từng cái chén cái bình xuất phát từ các đời Khang Hi, Càn Long...

Có lúc chàng hỏi nhỏ:

"Chị có thích không, hay chỉ thích vì lịch sự?"

Tôi cảm động đáp:

"Tôi không ngờ Nguyễn có những nhã thú tuyệt vời như vậy. Đó là điều mà tôi vẫn mơ ước được bắt gặp trong tâm hồn mọi người thanh niên của thời đại bây giờ."

*

**

Tại quán Thanh Bạch.

Đối diện tôi, giọng Nguyễn tha thiết:

"Mẹ tôi vừa ở Dalat xuống chiều hôm qua. Bây giờ mà tôi thưa với mẹ rằng muốn lấy vợ là con gái Huế, chắc bà mừng lắm."

Tôi cười:

"Cứ thưa đi, tôi đưa về chọn một trong ba cô em gái là xong."

Nguyễn lắc đầu, vẻ bực dọc chút ít:

"Đừng nói vậy! Chị hiểu rằng tôi yêu chị biết chừng nào cho hết."

Rồi bằng thái độ nghiêm trang khác hẳn mọi hôm, Nguyễn kể:

"Bấy lâu chưa ai từng hiểu được các sở thích và những cái bất thường trong bản chất tôi, nhưng luôn luôn tôi vẫn tự nhủ *'sẽ có ngày mình gặp người ấy.'* Tâm trạng này dậy lên thảng thốt khi nhìn thấy chị nơi quán sách buổi chiều thứ nhất. Tôi phải đi lên đi xuống con đường Nguyễn Trung Trực đúng ba lần để suy nghĩ về màu son trên môi chị, trong trí quay cuồng ý nghĩ, *'phải chăng đây là người mình đã gặp từ trong tiền kiếp nào đã qua?'*"

Ngừng một lát, Nguyễn tiếp:

"Cho đến bây giờ, tôi phải nhận, chị là người có cái tâm hồn đẹp nhất trong số những người phụ nữ tôi từng quen biết."

Tôi chợt nghe buồn lả.

Quay về phía đường phố, giọng tôi chùng xuống:

"Bây giờ Nguyễn 24 tuổi, mười hay hai mươi năm sau, Nguyễn sẽ có cái nhìn khác với năm 24 về cuộc đời và phụ nữ."

Nguyễn lắc đầu:

“Dĩ nhiên câu nói ‘*Mình đẹp có người khác đẹp hơn*’ có thể làm chị thương tổn, nhưng chị phải hiểu rằng sự rung động của lần đầu, không thể lần thứ hai, thứ ba còn tìm lại được. ‘*Jamais nous n’aurons l’âme de ce soir. Ta không bao giờ có được tâm hồn ta của buổi chiều hôm nay*’ là vậy.”

Và chàng tâm sự:

“Trong tôi cuu mang nhiều tình cảm lạ lùng kỳ quái. Tôi rất yêu những bài thơ buồn và say mê đồ cổ, quý mền gìn giữ tất cả những kỷ niệm và dành cho chúng một vị trí đặc biệt. Với một bài thơ tình, tôi rung động nhưng không sâu xa bằng một bài thơ hoài cổ. Nên không lạ gì khi tôi đặt cho thơ Đường và thơ Nguyễn Du một giá trị rất cao. Tình cảm thật ủy mị, nhưng đã vậy rồi, không thể nào thay đổi.”

Tôi nhìn thẳng Nguyễn:

“Tâm tư Nguyễn còn nhiều thanh khiết quá. Bản chất nghệ sĩ rõ ràng lai láng. Tôi chỉ e một ngày đối diện thật sự với khuôn mặt Định Mệnh của cuộc đời tôi, Nguyễn sẽ bị chìm sâu trong cái hố đau khổ do từ nỗi lai láng ấy mà ra.”

Nguyễn nhìn trả lại tôi:

“Được yêu chị, đâu có khổ chừng nào, tôi vẫn không sợ. Chỉ sợ chị không cho phép.”

Chòm người về phía trước, gần sát với với khuôn mặt tôi, Nguyễn tiếp:

“Tôi biết dù có là nghệ sĩ hay gì gì đi nữa, người phụ nữ cũng chỉ mang bản chất yếu mềm, khi lấy chồng vẫn mơ được cưới hỏi đàng hoàng, cha mẹ chồng thương và được chồng bảo vệ che chở. Nên từ trước, tôi luôn nghĩ rằng, khi lấy vợ, cha mẹ tôi đi cưới, người vợ tôi không khổ và tôi sẽ thương nàng lắm. Vậy mà thoát gặp chị, tất cả trong tôi dường như đảo lộn. Chị cứ tưởng tượng, một con tàu đang chạy trên đường sắt, đến một vị trí bỗng dừng dừng lại...”

Tôi buồn bã ngắt lời:

“Nếu Nguyễn là em tôi, hỏi những vấn đề như thế, tôi sẽ rất thành thật khuyên rằng, ‘*con tàu nên rẽ qua một đường rầy khác và chuyển tàu vẫn tiếp tục. Mọi sự rồi cũng đâu vào đó.*’”

Nguyễn kêu lên:

“Những chị đừng quên rằng chuyến tàu còn có thể đổ dầu vào máy mà chạy, còn con người tôi lại sống bằng máu.”

Tôi gật:

“Thời gian sẽ khiến con người lãng quên tất cả những vết thương lòng đau đớn nhất.”

Đôi mắt Nguyễn tối sầm.

Đột nhiên trở lại cái tâm trạng chán nản cùng cực, trái tim ngập đầy u uất, tôi hiểu rằng “*không bao giờ nên ước mơ*” sự bình yên nếu mình “*không có điều kiện*” để mơ ước... Và tự nói nhỏ trong cái cười mỉm:

“Khó thật! Đánh đổi cả một trở ngại lớn để chỉ nhận lấy chút xíu hạnh phúc mà vẫn không sao thực hiện.”

Nguyễn vụt nói mạnh mẽ:

“Bình thường vượt qua có gì đáng nói? Trở ngại mà vẫn qua mới là điều giá trị trong đời.”

*

**

Lúc 12 giờ trưa đưa tôi về, Nguyễn xin được ở nhà với mẹ một buổi. Môi cười chàng thật đẹp:

“Từ ngày gặp chị, tôi đã bỏ rơi hai nỗi say mê lớn là việc đi xem đồ cổ và đi xem sách. Bây giờ đâu có gì lớn hơn để so sánh được với tình yêu của tôi đang dành trọn cho chị.”

Ôi! Tôi cảm ơn chàng!

[]

“À la Recherche du Temps Perdu...”

... Câu chuyện của ta và nàng đôi lúc cũng đi vào ngõ cụt. Soát lại lòng, ta biết là đã yêu nàng thật nhiều, nhưng chắc là hai chúng tôi giống như hai thứ đồng chất nhót chung, giữ hai tỷ trọng khác nhau. Cũng có lúc câu chuyện trở nên chua cay dần vật. Có lẽ đó là hệ quả của một tình yêu quá độ? Ta không thể hiểu. Càng yêu nàng, ta càng không hiểu gì cả. Ngu thật! Yêu nàng, ta cũng từ bỏ luôn những đam mê cao độ ngỡ rằng chẳng có gì lay chuyển nổi. Nàng cũng đáng yêu khi bày tỏ sự ưa thích những đăm mê của ta. Nhưng ta đã có nàng, những đăm mê ấy chỉ trở thành thứ yếu và mờ nhạt đi trong cuộc sống.

*Ta gặp nàng đều đặn, những chiều tan học, những sáng nghỉ lễ. Nếu có dịp nhắc đến kỷ niệm, ta sẽ nói sao đây? Kỷ niệm ấy đẹp quá, rực rỡ quá! Ta sẽ bảo, đôi lúc nghĩ rằng **MOI SỰ CHỈ LÀ MỘT GIÁC MƠ!***

Một đêm trong góc tối của quán ông già ven đường Nguyễn Văn Chiêm, ta nghe lòng yêu nàng vời vời. Ta nắm bàn tay nàng, lòng say nhè nhẹ với men tình và men rượu.

Đêm có gió lạnh ngậy ngậy. Nàng hôn đôi tay ta thật trùi mền. Thời gian và không gian chung quanh như đông đặc lại. Hình như ta và nàng cần nói với nhau điều gì trong khi tình yêu đang độ chín? Ta thấy mình tan dần trong hạnh phúc cao vời ấy. Nàng nói cho ta nghe một ý nghĩ, giọng áp úng, ngân ngại... Bảo rằng, đôi mắt ta to, màu nâu... rồi úp mặt lên tay ta...

Ôi ! Sao lúc ấy ta chẳng chết ngay để giữ mãi hình ảnh tuyệt diệu đó? Chết ngay để còn sống mãi với hạnh phúc mênh mông.

Ta xúc động mãnh liệt như chưa bao giờ có, đỡ lời bằng cách nói tiếp ý nghĩ nàng. Rằng, đôi mắt ta to, màu nâu. Mắt nàng đen láy, thông minh. Tổng hợp hai yếu tố ấy nơi một đứa con thì sẽ thật toàn bích.

Chúng tôi cùng lặng người trong nỗi sung sướng lan tràn như thác lũ...

Con của ta và nàng trên TRÂN SA, một loài cát quý và hiếm nơi những ven biển chân trời hẻo lánh. Trân Sa có đôi mắt to sâu, nụ cười răng khểnh thông minh, có vàng trán cao bao dung cương nghị. Trân Sa nói tiếng Huế, mang trong tim cả một giòng Hương giang thương nhớ. Trân Sa là một giản lược sâu sắc giữa ta và nàng. Ta yêu Trân Sa đến mọt tim. Nàng cũng thế, chăm chút cho Trân Sa từng chút một...

Đến cuối cùng đêm xuống, hai người chia tay, ai về nhà nấy, Trân Sa về với ta....

□